

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 293/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti FKH elektro, s. r. o., Námestie sv. Anny 28, Trenčín, zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Advokátska kancelária, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 413/2014 z 11. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti FKH elektro, s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti FKH elektro, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 413/2014 z 11. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) svojím uznesením sp. zn. 6 C/242/2013 z 18. februára 2014 nariadil v právnej veci žalobcu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako navrhovateľa (ďalej len „navrhovateľ“) proti žalovaným v prvom rade sťažovateľovi a v druhom rade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v konaní o určenie neplatnosti záložnej zmluvy predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovanému v prvom rade *«realizovať a vykonať svoje oprávnenie vyplývajúce zo záložnej zmluvy zo dňa 12. 04. 2010, ktorej vklad bol povolený na LV č. [REDAKOVANÉ] Správa katastra Považská Bystrica pod V 745/10 z 29. 04. 2010-833 a to v rámci zákonných a zmluvne dojednaných ustanovení zmluvy, a to realizovať a vykonať záložné právo prostredníctvom predaja nehnuteľností vo vlastníctve žalobcu v jeho mene, v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka a to: prevádzkovej budovy súpisné číslo [REDAKOVANÉ], postavenej na parcele registra „C“ č. [REDAKOVANÉ] „zastavané plochy a nádvoría“ o výmere 1.942 m² a pozemku parcely registra „C“ č. [REDAKOVANÉ] „zastavané plochy a nádvoría“ o výmere 1.942 m², všetko nachádzajúce sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], zapísané na LV č. [REDAKOVANÉ] Okresného úradu Považská Bystrica, katastrálny odbor, resp. poskytnutia týchto oprávnení tretej osobe, napr. prostredníctvom predaja dobrovoľnou dražbou a to až do právoplatného a vykonateľného skončenia konania Okresného súdu v Považskej Bystrici, pod spis. zn. 6 C 242/2013.“* Krajský súd na odvolanie sťažovateľa a žalovaného v druhom rade uznesením sp. zn. 5 Co 413/2014 z 11. júna 2014 potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 C 242/2013 z 18. februára 2014 ako vecne správne. Sťažovateľ v podanej sťažnosti akcentuje skutočnosť, že krajský súd rozhodol o podanom odvolaní napriek tej skutočnosti, že „... uznesením Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 38K/46/2013 zo dňa 17. 03. 2014, ktorý bol publikovaný v Obchodnom vestníku č. 57/2014 zo dňa 24. 03. 2014 pod položkou K005583 bol na majetok žalovaného v rade 2) [REDAKOVANÉ] s miestom podnikania: [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vyhlásený konkurz a konanie vedené

na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6C/242/2013 malo byť s poukazom na účinky vyhlásenia konkurzu uvedené v ust. § 47 ods. 1, ods. 3 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii zo zákona prerušené!». V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. K meritu právneho posúdenia veci sťažovateľ konštatoval, že «... má s poukazom na záver, ktorý ústavný súd predostrel vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS 393/2012 z 12. decembra 2012 za to, že pokiaľ zákon č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v § 47 ods. 1 ustanovuje, že súdne konanie sa prerušuje, táto procesná norma je prekážkou ďalšieho konania odvolacieho súdu, ktorý v dôsledku zákonného prerušenia konania nemôže vo veci ďalej konať a už vôbec nemôže vo veci rozhodnúť, a to ani vtedy, ak zistí, že odvolanie je dôvodné a je na mieste zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu. Subjektívna ne/vedomosť dovolacieho súdu o prerušení konania v dôsledku vyhlásenia konkurzu je pritom rovnako právne irelevantná, keď účinok prerušenia konania nastáva objektívne nezávisle na poznaní tejto skutočnosti konajúcim dovolacím súdom. De lege lata pritom platí, že súd môže v prerušenom konaní pokračovať iba na návrh správcu, ktorý sa takto stáva dominus litis a jedine od jeho iniciatívy závisí prípadné pokračovanie v prerušenom konaní.“. Sťažovateľ teda nachádza „... porušenie ním označených práv v nesprávnom procesnom postupe porušovateľa a v nezákonnom napadnutom uznesení nakoľko porušovateľ, hoci bol viazaný ústavným imperatívom obsiahnutým v čl. 2 ods. 2 ústavy, v rozpore so zákonným príkazom uvedeným v § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoKR“) neskúmal účinky vyhlásenia konkurzu na majetok žalovaného v rade 1/ ku 17. marcú 2013 a neprerušil konanie, ale vo veci ďalej konal a 11. 06. 2014 vydal napadnuté uznesenie.». Podľa sťažovateľa mal krajský súd „prerušiť konanie a vo veci ďalej nevykonávať procesné úkony“. Zároveň podotkol, že „... účinky vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu, teda aj

účinnok prerušenia konania, nastali dňa 17. marca 2014 a odvolací súd vydal napadnuté uznesenie dňa 11. júna 2014, teda v čase, kedy bolo odvolacie konanie zo zákona prerušené“.

4. Sťažovateľ na základe uvedeného ústavnému súdu navrhol, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/413/2014-163 zo dňa 11. 06. 2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. sp. zn. 5Co/413/2014-163 zo dňa 11. 06. 2014, ktorým Krajský súd v Trenčíne rozhodol, že uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 6C/242/2013-58 zo dňa 18. 02. 2014 potvrdzuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti

o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery

boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

9. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie

ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

10. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde, ako aj pod tento článok spadá právomoc súdov rozhodnúť o oprávnenosti trestného obvinenia voči konkrétnej osobe. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie veci [rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36]. Právo na spravodlivé prerokovanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

11. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie

ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

12. Krajský súd v uznesení sp. zn. 5 Co 413/2014 z 11. júna 2014 v podstatnom uviedol:

«Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa spočíva na správnych dôvodoch, odvolací súd sa v plnom rozsahu s jeho odôvodnením stotožňuje a preto je toto uznesenie potrebné v celom rozsahu ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdiť.»

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa odvolací súd dopĺňa:

„Podľa § 15 ods. 1 O. s. p. ak sa sudca dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to neodkladne predsedovi súdu. V konaní môže zatiaľ urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad.

Z obsahu spisu vyplýva, že v predmetnej právnej veci podal žalovaný I/ námietku zaujatosti zákonného sudcu súdu prvého stupňa písomným podaním doručeným dňa 14. januára 2014. O tejto námietke rozhodol nadriadený súd, Krajský súd v Trenčíne, uznesením č. k. 17NcC/3/2014-47 zo dňa 29. januára 2014 tak, že sudca Okresného súdu Považská Bystrica JUDr. Ladislav Vašut nie je z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Dňa 7. februára 2014 podal žalobca na prvostupňový súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia, o ktorom prvostupňový súd rozhodol napadnutým uznesením dňa 18. februára 2014. Dňa 17. februára 2014, teda deň pred vydaním napadnutého uznesenia o nariadení predbežného opatrenia, podal žalovaný I/ na súde prvého stupňa opätovne námietku zaujatosti zákonného sudcu. O tejto námietke nadriadený súd, Krajský súd v Trenčíne, rozhodol uznesením č. k. 5NcC/9/2014-148 zo dňa 3. apríla 2014 tak, že sudca

Okresného súdu Považská Bystrica JUDr. Ladislav Vašut nie je z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený.

Posúdením uvedených skutočností dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia námietka žalovaných, že o nariadení predbežného opatrenia rozhodol vylúčený sudca nie je dôvodná. Je pravdou, že napadnuté uznesenie o nariadení predbežného opatrenia bolo vydané deň po tom, čo žalovaný I/ opätovne vzniesol námietku zaujatosti zákonného sudcu, avšak v tej dobe už bol vo veci podaný návrh na nariadenie predbežného opatrenia. Na rozhodnutie o tomto návrhu mal prvostupňový súd v zmysle § 75 ods. 4 O. s. p. stanovenú lehotu najneskôr do 30 dní po doručení návrhu. V čase podania námietky zaujatosti zákonného sudcu žalovaným I/ tak z uvedenej zákonnej lehoty zostávalo súdu prvého stupňa už len 20 dní. V tomto zmysle je podľa odvolacieho súdu potrebné vydanie rozhodnutia o návrhu žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia považovať za úkon, ktorý nepripúšťa odklad, a ktorý je oprávnený v zmysle § 15 ods. 1 O. s. p. vykonať aj sudca, proti ktorému bola účastníkom vznesená námietka zaujatosti. Tento záver je podporený aj skutočnosťou, že nariadené predbežné opatrenie je len dočasného charakteru a proti rozhodnutiu o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia je prípustný opravný prostriedok.

Čo sa týka ostatných odvolacích námietok žalovaných, ani tu odvolací súd nezistil ich dôvodnosť. Ako už bolo uvedené predbežné opatrenie, ktoré dočasne upravuje pomery účastníkov má len dočasný, provizórny charakter. Jeho účelom je poskytnúť ochranu v meritórnom konaní uplatnenému právu účastníka pred nebezpečenstvom bezprostredne hroziacej ujmy tak, aby judikovanie vo veci samej nebolo ničím rušené a aby budúce rozhodnutie vo veci samej nestratilo na význame.

Z uvedeného vyplýva aj základná podmienka pre nariadenie predbežného opatrenia a to minimálne osvedčenie danosti práva, ktorému sa má žiadaným predbežným opatrením poskytnúť ochrana. V predmetnej právnej veci táto podmienka splnená bola, keď prvostupňový súd zistil, že v konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/105/2012

bolo rozsudkom určené, že kúpna zmluva, ktorou žalobca previedol predmetné nehnuteľnosti na žalovaného 2/ je absolútne neplatným právnym úkonom. Dôsledkom toho bolo aj rozhodnutie v konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 8C116/2011, kde bolo rozsudkom určené, že zmluva o zriadený záložného práva na predmetné nehnuteľnosti, ktorú uzatvoril žalovaný 2/ s ČSOB, a. s. v čase po uzatvorení vyššie uvedenej neplatnej kúpnej zmluvy je absolútne neplatný právny úkon. Bolo teda minimálne osvedčené, že žalobca je vlastníkom predmetných nehnuteľností a že dispozícia žalovaného 2/ s týmito nehnuteľnosťami v čase po uzatvorení absolútne neplatnej kúpnej zmluvy bola súdom posúdená ako neplatná. Keďže žalobca sa v tomto konaní domáha určenia neplatnosti inej záložnej zmluvy, ktorú žalovaný 2/ uzatvoril so žalovaným 1/ na predmetné nehnuteľnosti rovnako v čase po uzatvorení absolútne neplatnej kúpnej zmluvy, musí mať súd minimálne za osvedčenú danosť práva žalobcu, ktoré je v konaní uplatňované. Uvedené platí aj so zreteľom na rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 10C/213/2010-59 zo dňa 06. 04. 2011, ktorým bolo určené, že žalobca je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností z dôvodu, že odstúpil od kúpnej zmluvy, ktorou tieto, nehnuteľnosti previedol na žalovaného 2/ z dôvodu nezaplatenie kúpnej ceny v lehote splatnosti. Toto rozhodnutie je z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia vzťahov medzi účastníkmi v rozpore s rozsudkom súdu vydanom v konaní Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 3C/105/2012 a pri preukázaní dobromyseľnosti žalovaného 1/ pri uzatváraní záložnej zmluvy môže viesť k inému právnemu posúdeniu platnosti žalobcom namietaného právneho úkonu. Takéto právne posúdenie ale nie je vecou súdu pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia. Môže a má byť urobené v konaní o merite veci. Preto ak v tejto situácii začal žalovaný 1/ s realizáciou svojho záložného práva k predmetným nehnuteľnostiam, musí odvolací súd v zhode so súdom prvého stupňa konštatovať, že je potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov predbežným opatrením. Osvedčenému právu žalobcu hrozí realizáciou záložného práva žalovaného 1/ bezprostredné nebezpečenstvo ujmy. Vykonaním záložného práva žalovaného 1/ stratí pre žalobcu význam rozhodnutie

v tejto právnej veci a definitívnym spôsobom sa zasiahne do jeho vlastníckeho práva. Na druhej strane nariadením predbežného opatrenia žalovanému 1/ žiadna vážna ujma nehrozí, pretože ak bude žaloba žalobcu posúdená ako nedôvodná a teda záložná zmluva uzatvorená medzi žalovanými ako platná, môže žalovaný realizovať svoje záložné právo k predmetným nehnuteľnostiam a jeho uspokojenie sa bude riadiť poradím registrácie jeho záložného práva v katastri nehnuteľností, tak ako aj doposiaľ.“

13. Pri preskúvaní napadnutého rozhodnutia krajského súdu ako odvolacieho súdu a argumentácie v ňom uvedenej ústavný súd vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v zmysle judikatúry ESĽP pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 – 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Dané východiská nachádzajú svoje uplatnenie aj v konaní všeobecných súdov o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia. V dôsledku uvedeného považoval ústavný súd za potrebné odcitovať aj z uznesenia okresného súdu sp. zn. 6 C 242/2013 z 18. februára 2014, ktorý v podstatnom uviedol:

„Súd sa oboznámil s obsahom žaloby, návrhom na vydanie predbežného opatrenia, oznámenia ktoré žalovaný v I. rade zaslal žalobcovi a spisov Okresného súdu v Považskej Bystrici 3C 105/2012 a 10C 213/2010.

Rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 06. 04. 2011, č. k. 10C 213/2010-59, kde účastníkmi konania boli ako žalobca [REDACTED] a ako

žalovaný [REDACTED] bolo určené, že [REDACTED] je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. [REDACTED] k. ú. [REDACTED] a to parcely KNC [REDACTED] a prevádzkovej budovy súpisné číslo [REDACTED], postavenej na uvedenej parcele. Žalovaný bol zaviazaný vydať nehnuteľnosti žalobcovi a žalobca bol zaviazaný vrátiť žalovanému 132.000,- €, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku je uvedené, že 12. 11. 2009 uzavreli účastníci konania kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod predmetných nehnuteľností a bola dohodnutá splatnosť kúpnej ceny do 30. 11. 2009. Dňa 12. 11. 2010 doručil žalobca žalovanému odstúpenie od zmluvy z dôvodu, že žalovaný nevyplatil dohodnutú kúpnu cenu v plnej výške v lehote splatnosti. Žalobca sa nemohol ani po odstúpení od zmluvy na Správe katastra v Považskej Bystrici, domôcť zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a preto podal žalobu na súd. Žaloba bola úspešná a rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 18. 04. 2011.

Na návrh žalobcu [REDACTED], proti žalovaným [REDACTED] a [REDACTED] o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy zo dňa 12. 11. 2009, určil Okresný súd v Považskej Bystrici dňa 29. 11. 2012, pod č. k. 3C 105/2012-40, že kúpna zmluva uzatvorená medzi [REDACTED] a [REDACTED] je neplatná. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 12. 12. 2012. V tomto konaní sa zistilo, že od povolenia vkladu kúpnej zmluvy zo dňa 12. 11. 2009 do odstúpenia od kúpnej zmluvy, resp. právoplatnosti rozsudku vo veci Okresného súdu v Považskej Bystrici 10C 213/2010, kedy bol ako vlastník na liste vlastníctva zapísaný [REDACTED] [REDACTED] bolo v časti C tarchy zapísaných celkom 29 zmluvných a exekučných záložných práv na pohľadávky voči nemu.

Rozsudkom Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 02. 07. 2013, č. k. 8C 116/2011-280, vo veci žalobcu [REDACTED], proti žalovaným v 1. rade [REDACTED] [REDACTED] a v 2. rade Československej obchodnej banke Bratislava bolo určené, že zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 18. 12. 2009 je absolútne neplatný právny úkon. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 24. 09. 2013

a v súdenom konaní sa žalobca domáha určenia neplatnosti ďalšieho právneho úkonu, a to záložnej zmluvy zo dňa 12. 04. 2010, ktorá bola uzatvorená medzi žalovaným v 1. rade [REDACTED], [REDACTED], a žalovaným v 2. rade [REDACTED] – [REDACTED].

Vo veci nebolo vykonané doposiaľ žiadne dokazovanie. Žalovaný v 2. rade však o existencii sporu vie preto, lebo bolo vytyčené pojednávanie na 13. 01. 2014, ktoré bolo odročené z dôvodu, že žalovaný v 2. rade namietal zaujatosť sudcu.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29. 01. 2014, č. k. 17NcC 3/2014-47 nebol sudca, ktorému bola vec pridelená vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci.

Dňa 05. 02. 2014 zaslal žalovaný v 1. rade žalobcovi oznámenie o začatí výkonu záložného práva proti žalovanému v 2. rade.

Právny zástupca žalobcu požiadal súd o vydanie predbežného opatrenia, ktorým zakáže žalobcovi v 1. rade vykonávať záložné právo, do právoplatného skončenia veci o určenie neplatnosti právneho úkonu – záložnej zmluvy zo dňa 12. 04. 2010.

Podľa § 102 ods. 1 veta prvá O. s. p., ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie, alebo zabezpečí dôkaz.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný v 1. rade začal s výkonom záložného práva, hoci predmetom konania je vyriešenie otázky platnosti záložnej zmluvy, na základe ktorej s výkonom záložného práva začal, súd mu zakázal realizovať záložné právo vyplývajúce zo záložnej zmluvy zo dňa 12. 04. 2010, do právoplatného skončenia veci.“

14. Ústavný súd už vo svojej judikatúre konštatoval, že rozhodovanie a rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (II. ÚS 37/00, II. ÚS 46/00, II. ÚS 222/04). Vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na komentované znenie dohovoru, z ktorého

vyplývá, že „Dřívější judikatura zpravidla vylučovala aplikovatelnost čl. 6 EÚLP na různé druhy řízení o předběžných opatřeních s odůvodněním, že v těchto řízeních není rozhodováno o občanských právech a závazcích [viz např. Jaffredou proti Francii, rozhodnutí, 15. 12. 1998, č. 39843/98, Kress proti Francii, rozhodnutí, 29. 2. 2000, č. 39594/98, oddíl 1, APIS, a. s. proti Slovensku, rozhodnutí, 13. 1. 2000, č. 39754/98, Mašková proti České republice, částečné rozhodnutí, 13. 5. 2003, č. 46198/99, oddíl 1.3, srov. ale Markas Car Hire Ltd proti Kypru, rozhodnutí, 23. 10. 2001, č. 51591/99].

Ve věci Micallef proti Maltě se však ESLP rozhodl svůj přístup revidovat [rozsudek velkého senátu, 15. 10. 2009, č. 17056/06]:

79. Vyloučení předběžných opatření ze sféry článku 6 bylo dosud odůvodňováno skutečností, že v jejich případě v zásadě není rozhodováno o občanských právech a závazcích. Avšak za daných okolností, kdy řada smluvních států čelí obrovskému množství nedodělků v jejich přetížených soudních systémech vedoucímu k nepřiměřeně dlouhým řízením, bude rozhodnutí soudce o předběžném opatření často na podstatnou dobu, a ve výjimečných případech natrvalo, rovné rozhodnutí o meritů žaloby.

83. ... článek 6 je ve své „občanské části“ aplikovatelný pouze na řízení, v nichž je rozhodováno o občanských právech a závazcích. Ne všechna předběžná opatření jsou rozhodující pro taková práva a závazky, a aplikovatelnost článku 6 proto bude záviset na splnění jistých podmínek.

84. Zaprvé, právo, o které se v hlavním a předběžném řízení jedná, by mělo být „občanské“ v autonomním významu tohto pojmu uvedeného v článku 6 Úmluvy ...

85. Zadruhé, povaha předběžného opatření, jeho předmět a účel, stejně jako jeho účinky na předmětné právo by měly být zhodnoceny. Kdykoli bude možné mít za to, že předběžné opatření účinně rozhoduje o daném občanském právu nebo závazku, bez ohledu na délku doby jeho účinnosti, bude článek 6 aplikovatelný (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl,

J., Bobek, M.: Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2012.)“.

S prihliadnutím na uvedené a opierajúc sa o rozhodnutia ESLP vo veci Micallef c. Malta, rozsudok veľkého senátu z 15. 10. 2009, sťažnosť č. 17056/06, Kübler c. Nemecko, rozsudok z 13. 1. 2011, sťažnosť č. 32715/06, § 48, Pekárny a cukrárny Klatovy, a. s., c. Česká republika, rozsudok z 12. 1. 2012, sťažnosť č. 12266/07, bod 64 – 71 pripúšťa ústavný súd aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v predmetnej právnej veci sťažovateľa.

15. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že (II. ÚS 459/2010, I. ÚS 458/2011, I. ÚS 526/2012, III. ÚS 261/2013 a I. ÚS 366/2013) zaujíma mimoriadne zdržanlivý postoj voči uzneseniam (rozhodnutiam), ktorými sa rozhoduje len o predbežných (dočasných) opatreniach. Ústavný súd zdôrazňuje na jednej strane dostupnosť iných prostriedkov nápravy, konkrétne návrhu na zrušenie predbežného opatrenia v konaní podľa § 74 a nasl. a § 102 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), na druhej strane však prízvukuje dočasnosť, resp. predbežnosť posúdenia veci pri predbežnom opatrení s tým, že takéto posúdenie nevyklučuje riadne poskytnutie ochrany príslušnému základnému právu vo veci samej [porov. uznesenie sp. zn. II. ÚS 81/07 zo 17. mája 2007, č. 60/2007 Zbierky nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) a tiež uznesenie sp. zn. II. ÚS 222/04 zo 4. novembra 2004, č. 138/2004 zbierky)]. Rovnako však ústavný súd akceptuje určité zníženie nárokov na dostatočnosť zistenia skutkového stavu a obsiahlosť právnej argumentácie pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, čo je odôvodnené potrebou rýchleho rozhodnutia o nich na účely účinnej dočasnej úpravy pomerov a v zásade pripúšťa obsahový prieskum rozhodnutí o predbežných opatreniach len z hľadiska ich zjavnej protiústavnosti a arbitrárnosti (II. ÚS 222/04, č. 138/2004 zbierky).

16. Inými slovami, posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, o to viac, že ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

17. Ústavný súd teda uzatvára, že aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípm spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležité odôvodnené. Všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (III. ÚS 309/2012, II. ÚS 339/2012). Predbežné rozhodnutia predstavujú opatrenia, trvanie ktorých je obmedzené a môže byť kedykoľvek na návrh zrušené.

18. Podľa § 102 ods. 1 OSP ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkaz. Podľa § 74 ods. 1 OSP pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Podľa § 75 ods. 1 OSP predbežné opatrenie nariadi súd na návrh. Návrh nie je potrebný, ak ide o predbežné opatrenie na konanie, ktoré môže súd začať i bez návrhu.

19. Podľa § 167 ods. 1 OSP ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Podľa § 168 ods. 2 OSP uznesenie súd doručí účastníkom, ak je proti nemu odvolanie alebo ak to je pre vedenie konania potrebné alebo ak ide o uznesenie, ktorým sa účastníkom ukladá nejaká povinnosť. Podľa § 169 ods. 1 OSP druhej vety ak súd rozhodol o vykonateľnosti uznesenia až po jeho právoplatnosti (§ 171 ods. 3), uvedie dôvody, pre ktoré viazal vykonateľnosť až na právoplatnosť rozhodnutia. Podľa § 171 ods. 1 OSP lehota na plnenie začína plynúť od doručenia uznesenia, jej uplynutím je uznesenie vykonateľné. Podľa § 171 ods. 2 OSP ak nebola v uznesení uložená povinnosť na plnenie, je uznesenie vykonateľné, len čo bolo doručené, a ak netreba doručovať, len čo bolo vyhlásené alebo vyhotovené. Podľa § 209 ods. 2 OSP ak odvolanie smeruje proti uzneseniu, ktorým súd prvého stupňa nerozhodol vo veci samej, vec sa predloží odvolaciemu súdu pred rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, len ak by bez rozhodnutia o odvolaní súd prvého stupňa nemohol pokračovať v konaní.

20. „Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích prostriedkov v občianskom súdnom konaní. V zmysle Občianskeho súdneho poriadku existujú dva základné typy tohto

inštitútu, čo v praxi znamená, že predbežné opatrenie možno nariadiť v dvoch prípadoch. Po prvé na návrh fyzickej či právnickej osoby mimo riadneho súdneho konania, bez predchádzajúceho podania žaloby v merite veci (vo veci samej), a to v zmysle § 74 ods. 1 OSP. Podľa tohto ustanovenia predbežné opatrenie pred začatím konania môže súd nariadiť, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Po druhé možno predbežné opatrenie nariadiť i na základe návrhu niektorého z účastníkov už prebiehajúceho konania, a to v zmysle § 102 ods. 1 OSP v prípade, že treba po začatí súdneho konania dočasne upraviť pomery účastníkov. Pre obidva prípady uvedené v § 74 ods. 1 OSP platí, že zásadou tu je rýchle a pružné riešenie situácie, ktoré neznesie odklad pre nebezpečenstvo, ktoré inak hrozí záujmom účastníkov. (Občiansky súdny poriadok, úplné znenie s komentárom a judikatúrou... Vydala Nová práca, spol. s r. o., Barónka 12, P. O. BOX 80, 830 05 Bratislava 35, v roku 2012 ako svoju 132. publikáciu, strana 121).“.

21. „O návrhu na nariadenie predbežného opatrenia súd rozhodne uznesením. Pre uznesenie je charakteristické, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 171 OSP, že je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť. Podľa § 171 ods. 1 OSP lehota na plnenie začína plynúť od doručenia uznesenia, jej uplynutím je uznesenie vykonateľné. (Števček/Ficová a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár, 1. vydanie. Beckova edícia komentované zákony. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 139).“.

„Základnými znakmi predbežných opatrení sú ich dočasnosť a provizórnosť. Najmä atribút provizórnosti je potrebné mimoriadne vyzdvihnúť, lebo už zo samotného označenia predbežné opatrenie vyplýva, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi, že nariadením predbežného opatrenia nezíska jeden z účastníkov silnejšie postavenie, nezíska práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne a hlavne predbežne upravuje určitý okruh vzťahov. (Števček/Ficová

a kol. Občiansky súdny poriadok. Komentár, 1. vydanie. Beckova edícia komentované zákony. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 129).“.

22. „Ak súd prvého stupňa nerozhodne, že uznesenie je vykonateľné až po právoplatnosti (§ 171 ods. 3 OSP), uznesenie nadobúda vykonateľnosť už pred právoplatnosťou (§ 171 ods. 1, 2 OSP). (Občiansky súdny poriadok, úplné znenie s komentárom a judikatúrou... Vydala Nová práca, spol. s r. o., Barónka 12, P. O. BOX 80, 830 05 Bratislava 35 v roku 2012 ako svoju 132. publikáciu, strana 374).“.

„Podľa § 171 OSP vykonateľnosť uznesenia nastáva uplynutím lehoty na plnenie, ktorá plynie odo dňa doručenia (na rozdiel od rozsudku, kde je vykonateľnosť viazaná zásadne na právoplatnosť).

Vykonateľnosť ostatných uznesení, ktorými sa neukladá povinnosť plniť, sa viaže na okamih doručenia, prípadne vyhlásenia alebo vyhotovenia uznesenia.

Súdu nič nebráni privodiť vykonateľnosť uznesenia bez ohľadu na právoplatnosť, čím sa dosiahne oveľa rýchlejšia ochrana porušeným subjektívnym právam. Súd prvého stupňa v prípade odvolania proti uzneseniu, ktorým bola uložená povinnosť ani nemusí predkladať v takomto prípade vec odvolaciemu súdu, môže pokračovať v konaní, pretože ide už o vykonateľné rozhodnutie bez ohľadu na právoplatnosť, a môže pokračovať v procese docielenia čo najskoršieho rozhodnutia vo veci samej. Vydala Nová práca, spol. s r. o., Barónka 12, P. O. BOX 80, 830 05 Bratislava 35, v roku 2012 ako svoju 132. publikáciu, strana 286, 287).“.

23. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v nadväznosti na právne závery prvostupňového súdu, pozn.) vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah (pozri bod 3, pozn.) konštatuje, že krajský súd ako súd odvolací konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné

pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom prezentované tvrdenia, jeho úsudky a skutkový stav, ku ktorému v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnil svoje úvahy, ku ktorým dospel krajský súd na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd sa teda z obsahu napadnutého rozhodnutia krajského súdu presvedčil, že námietkami sťažovateľa sa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že v tomto ohľade sťažovateľ dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti jeho právnej veci a taktiež krajský súd (v nadväznosti na dôvody prvostupňového súdu, pozn.) presvedčivo zdôvodnil potrebu nariadenia predbežného opatrenia, v ktorom tomto jeho postoji ústavný súd neidentifikoval známky ústavnej diskonformity. Iba okolnosť, že sa sťažovateľ s vyslovenými závermi krajského súdu nestotožňuje, nemôže mať za následok zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože obsahom týchto práv nie je právo účastníka na úspech vo veci a ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania (obdobne m. m. II. ÚS 218/02, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

24. Ďalej sťažovateľ poukazuje na to (pozri body 20 – 22, pozn.), že uznesenie okresného súdu sp. zn. 6 C 242/2013 z 18. februára 2014 je/bolo vykonateľné doručením, bez ohľadu na jeho právoplatnosť. Účastníci konania teda boli prvostupňovým rozhodnutím viazaní bez ohľadu na skutočnosť, že bolo voči nemu podané odvolanie, a bez ohľadu na skutočnosť, že došlo k vyhláseniu konkurzu na majetok žalovaného v druhom rade. Taktiež prerušením konania, tak ako si to predstavuje sťažovateľ, by sa právny stav veci,

viazanosť predbežným opatrením a jeho vykonateľnosť nijako nezmenil. V tomto ohľade je teda irelevantné, či bolo/nebolo konanie zo zákona prerušené, alebo nie. Navyše, ústavný súd vo svojej rozhodovacej praxi vo vzťahu k porušeniu základných práv a slobôd jasne preferuje materiálne hľadisko ochrany základných práv, a teda interpretuje právne predpisy z hľadiska ich účelu a zmyslu (IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010). Inými slovami, kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07), resp. nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva (IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012) a teda ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade, keď dochádza k porušeniu bežnej zákonnosti alebo iným nesprávnostiam, ktoré svojou podstatou spočívajú v rovine podústavného práva (m. m. I. ÚS 242/07).

25. Podľa § 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) tento zákon upravuje riešenie úpadku dlžníka speňažením majetku dlžníka a kolektívnym uspokojením veriteľov alebo postupným uspokojením veriteľov dlžníka spôsobom dohodnutým v reštrukturalizačnom pláne...

Podľa § 3 ods. 1 zákona o konkurze dlžník je v úpadku, ak je platobne neschopný alebo predĺžený. Ak dlžník podá návrh na vyhlásenie konkurzu, predpokladá sa, že je v úpadku.

Podľa § 23 ods. 1 zákona o konkurze vyhlásením konkurzu sa začína konkurz. Vyhlásením konkurzu sa dlžník stáva úpadcom.

Podľa § 24 ods. 1 zákona o konkurze účastníkmi konkurzného konania sú dlžník (úpadca), navrhovateľ a veritelia, ktorí... prihlásili svoje pohľadávky.

Podľa § 67 ods. 1 zákona o konkurze konkurzu podlieha a) majetok, ktorý patril úpadcovi v čase vyhlásenia konkurzu, b) majetok, ktorý úpadca nadobudol počas konkurzu, c) majetok, ktorý zabezpečuje úpadcove záväzky, d) iný majetok, ak to ustanovuje tento zákon.

Z citovanej zákonnej úpravy je zrejmé, že v okolnostiach sťažovateľovej právnej veci bola skutočnosť vyhlásenia konkurzu irelevantnou vo vzťahu k postupu krajského súdu v odvolacom konaní rozhodujúc o nariadenom predbežnom opatrení z dôvodu, že k vyhláseniu konkurzu došlo na odporcu/žalovaného v druhom rade, nie na navrhovateľa, ktorého majetkové práva boli/zostali vyhlásením konkurzu nedotknuté (samozrejme, s výnimkou pohľadávok navrhovateľa ako veriteľa voči odporcovi/žalovanému v druhom rade ako dlžníkovi, ktoré je potrebné prihlásiť do konkurzu, resp. uplatniť v konkurznom konaní, pozn.). Inými slovami, konkurzu podlieha majetok úpadcu, ktorý vlastní v čase vyhlásenia konkurzu, a ďalší majetok (podľa § 67 zákona o konkurze), nie majetkové práva, resp. vecné práva k cudzej veci vo vzťahu k majetku, ktorého vlastníkom zostáva iný/odlišný subjekt práva, než ten, na koho majetok bol konkurz vyhlásený. V dôsledku toho účinky vyhlásenia konkurzu na majetok odporcu/žalovaného v druhom rade nedopadali na konanie o predbežnom opatrení, resp. postup krajského súdu v odvolacom konaní z dôvodu, že konkurz nebol vyhlásený na majetok navrhovateľa, ktorý je predmetom

konania o určenie neplatnosti záložnej zmluvy (pozri bod 2, pozn.), pričom odporca/žalovaný v druhom rade má voči tomuto majetku iba zabezpečovacie právo, nie vlastnícke právo. Navrhovateľ je naďalej vlastníkom majetku a jemu prislúchajú taktiež práva s tým spojené podľa § 123 zákona č. 40/1967 Z. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.

26. Ústavný súd teda uzatvára, že s poukazom na dôvody vyplývajúce z bodu 24 a 25 tohto rozhodnutia, ako aj s prihliadnutím na to, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne, resp. protiústavné, pretože je primerane odôvodnené, zákonné a dôvodné, nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2015